

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tôn Dũng

Thứ 6, 13 Tháng 9 2017 11:49

Kính quý NT và các Bạn đồng môn

DXKính đã mất được 2 năm. Tôi viết bài này để tưởng nhớ bạn và gia đình bạn. Trong bài viết này, tên của quý Niên trưởng K1, quý sĩ quan giáo huấn, tên của nhà đồng môn đã được chấp nhận, Tôi nghĩ bài viết bình thường, nhưng nếu có những chi tiết làm phật lòng quý vị. Những gì viết chân thành xin lỗi và mong quý anh chị hai chị em xá. (LTD)

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

(Tưởng nhớ K2 Dũng Xuân Kính Portland)

Ngày viết: K2 Lê Tôn Dũng

K2 Paul Duong X. Kính

Hôm tuần tháng 7/2015 anh chị NT2 Lê B. Hay và anh chị NT2 Trần V. Phấn có việc lên Washington, đã ghé thăm gia đình tôi ở Olympia. Anh Chị Phấn có việc riêng nên ngay sau buổi chiều họp mặt hàn huyên với bạn bè, phôi và Portland trở về. Ba ngày sau, vợ chồng tôi cùng anh chị Bá Hay-Kim Phấn đáp xe lửa Amtrack về Oregon. Một hôm trở về, tôi có nói với Hay và Phấn là chuyến đi Portland lần này, tôi có chuyến ghé thăm NT2 Dũng Xuân Kính, những bạn đồng môn khóa đang bắt đầu tháng này và đang trong giai đoạn hóa trị, là giai đoạn quan trọng nhất trong việc điều trị bệnh ung thư. Đã một năm rồi, chưa gặp lại Dũng Xuân Kính nên tôi rất muốn đến thăm bạn. Theo tin tức từ gia đình và bạn họ, khi phát hiện những cơn đau bất thường, gia đình đã đưa Kính vào Bệnh viện để các bác sĩ theo dõi bệnh trở lại và tìm hiểu nguyên nhân sâu xa. Sau khi có kết quả chụp quang tuyến, siêu âm, nội soi... Các bác sĩ đã hỏi chẩn đoán và đi đến kết luận bạn Kính bị ung thư tụy tụy (Pancreas cancer).

Portland đang giữa mùa Hè, thời tiết rất dễ chịu. Ngay buổi chiều rời thành phố Portland về Beaverton, tôi gọi điện cho Phấn để rủ bạn cùng đi thăm Kính. Nhiều năm qua đi, tôi chưa có dịp trở về Beaverton kể từ lần đến thăm sức khỏe Đệ Tá Chị Huy Trưởng Trưởng Đệ Húc Chị Trần Chính Trần Đà Lê Nguyễn Quốc Quân tại nhà NT2 NT Thăng Hillsboro. Ngày xưa và bây giờ, thời gian không lâu nhưng có biệt bao thay đổi trong sinh hoạt và đời sống của chúng ta. Chỉ cách vài năm, thành phố Beaverton thay đổi rất nhiều khi nhìn ngắm quen cũng trở thành lạ, xa lạ. Trong sự thay đổi đó, có nhiều sự kiện đáng chú ý như cũng có những thay đổi kín đáo và thầm lặng nhưng những thay đổi về âm thanh, về đời sống bi kịch trong chính đời sống của chúng ta. Nhất là những thay đổi trong vấn đề sức khỏe cũng có tác động đến sinh mệnh của chính chúng ta.

Vợ thùy khỏe kính, Đệ Tá Chị Huy Trưởng, đã ra đi trong tình trạng ốm yếu của các môn sinh lưu học đang sống tha hương với biệt bao buồn vui lẫn lộn. Thành thực nói lên điều trên Mail Group vài bạn tin nhắn không vui từ nhiều Tiểu bang khác nhau gửi về báo tin đồng môn này, bạn họ kia bị stroke, bệnh ung thư. Vài tháng rồi nghe tin tức mất đồng môn ra đi vĩnh viễn. Những bạn tin nhắn buồn, những điều buồn chính là phải đi tìm kiếm và những người không chờ đợi như vậy. Cuộc sống chân trong vấn đề lịch sử ngày xưa không lẽ đã chôn vùi một thế hệ học trò hào hùng vào tuyết trắng hay sao! Không. Tôi không tin vào điều đó.

Hôm bạn ghé thăm, trong cái nắng đã có chút dịu mát của vùng Tây Bắc. Tôi và Hay lái xe về

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tấn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

Aloha đón Phụng đang chờ đợi cùng đến thăm Kính. Trước đó hôm nay a gi, tôi đã phone cho Kính để hỏi thăm sức khỏe và hỏi Kính sẽ đến thăm bạn. Qua mấy phút nói chuyện trên phone, tôi muốn nói giá sức khỏe của bạn mình. Giờ nói chuyện xong, vui vẻ chen vào giờ nói chuyện của Kính lúc nói chuyện qua phone làm tôi yên lòng. Tôi xin Trại Phụng, bạn Kính chắc không sao. Tôi nghĩ thêm trong lòng.

Đến giờ vào nhà Kính, cây cối phải mát màu xanh, trời đầy bóng mát. Xanh hơn những lần tôi đến thăm gia đình Kính mấy năm về trước. Tôi nói đùa với hai bạn mình. Cây cối vẫn còn xanh thì kiếp này của bạn Kính chắc là chắc có việc gì. Nghe nói Kính chuyển vào thu hoạch hóa trị 2 mà đã thấy tình hình rất khỏe quan và bệnh có dấu hiệu thuyên giảm thấy rõ, nhất là Kính có một cái áo là Bác sĩ và hiện đang làm việc tại Trung tâm nghiên cứu và chuyển trung tâm Portland.

Con đến giờ Pintail Loop cây xanh bóng mát, căn nhà của Kính có thay đổi chút nhỏ qua thời gian, nhất là cây cối quanh nhà, những tôi vẫn nhìn ra dù hôm nay mấy năm về trước. Hôm nay trước, tôi thấy giờ có dấu hiệu xu hướng chuyển vào các bạn đến môn NT Oregon trong mùa Lễ Giáng Sinh. Đây cũng là dịp các anh chị NT Portland, Beaverton họp mặt hàng năm. Tôi vẫn còn nhớ cái Hội Quán xinh xắn mà Kính và các bạn từng thuê để anh chị em NT cùng gia đình có dịp họp mặt cuối năm. Hội quán mới cúng nhà mới gia đình thân quen. Đó tôi đã đến gặp và vẫn không quên các niên trước giờ K1 VN Hội, NL Tâm, Đào Mạnh..., và nhiều về Sĩ quan cũ học, giờ học học của Quân trước giờ Thuyết Hoàng Minh Hòa giờ nói ngày nào sang sáng ngày như chuông; Tiếng sĩ Nguyễn Kim Quý từ nhà văn Kim Thanh luôn mới mà trong ngày pháp; anh Nguyễn Ban, anh Phạm Văn Lập, Hà Đình Bình..., cùng rất nhiều bạn đến khóa K2 đang sống và làm việc tại đó như Thăng, Đàm, Hội, Phụng, Côn, Ánh, Hay, An. Càng không thể quên bạn đến môn K2 Dũng Xuân Kính, cựu Phó trưởng Trung Tâm Điểu học & Tảo Nạn Portland.

Lần sinh hoạt nào cũng thế, Kính lại đem cây đàn thùng đến chơi bạn chơi trong chiếc hộp xinh xắn, mang đến Hội quán để niên trước giờ K1 Tâm Nguyễn và tôi sẽ đến trong các tiết mục văn nghệ cùng với các anh chị tham dự. Ngày này nay còn không và ngày này nay còn đâu. Câu hỏi và ý nghĩ đó cứ lên quẩn trong tôi như một thói quen niếm êm đềm không gì quên được. Ôi, thói quen như những ngày vui qua mau.

Năm giờ chiều, chúng tôi băng ngang thêm của xanh trước nhà Kính. Mấy phiến đá xi măng lát làm lối đi đã khô ráo sau mấy tháng mưa mùa. Tôi gõ cửa và không nghĩ gì ra mà của đón các bạn đến thăm lại là Kính. Tôi từng đến đầu tiên: Kính ngạc nhiên và mừng vui. Kính ngạc nhiên vì không nghĩ Kính từ giờ của ôm bạn thu của Bệnh viện với ba bạn đến chuyện đang gặp trong ngày ra đón anh em. Mừng vui vì thấy bạn mình tuy có đi và xanh xao vì đang giai đoạn hóa trị nhưng vẫn nhanh nhẹn, nói chuyện vui vẻ, lạc quan. Tôi nghe loáng thoáng phòng sau có tiếng nói chuyện nên nghĩ là nhà đang có khách học vài người thân trong gia đình đến thăm.

Sau này giờ thăm Kính và chơi với bạn. Tôi nghĩ đã đến và cũng đến Kính nghe nói dù rằng Kính nói mình còn khỏe, muốn bạn bè lại chơi chút nữa cho vui. Tôi đi qua góc nhà, thấy có cây đàn Guitar, chắc đã cũ vì đáng để chơi đàn có vẻ phong sương theo năm tháng nhưng lại trông rất quen thuộc, đến giờ sát bên cây đàn Dũng của mình. Tôi có một thói quen, có thể nói là xu hướng sinh vì tất cả theo tôi thì tôi còn rất trẻ, thu mình học đàn. Thói quen của một gã chơi đàn cũ, của mình lại thấy cây đàn guitar nào cũ kỹ thì lại càng ưa dòm ngó, ưa đến

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tôn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

ý. Lần này cũng vậy, nhìn cây đàn cũ, tôi thấy thân quen như có chút kỷ niệm nào đó gắn liền với nó từ ngày xưa. Tánh tò mò của hầu như ai cũng có và gần đây và gần đây, tôi quay sang hỏi như Kính:

-Cây đàn guitar của bạn tôi năm trước có phải không Kính?

Kính nhìn tôi, lướt qua Hay, Phóng rọi mím cười trả lời tôi:

-Đúng rồi. Cây đàn cũ từ năm xưa. Chắc các bạn vẫn còn nhớ nó. Hơn mười năm trước, nó từng là bạn của Dũng mùa Giáng Sinh đẹp nhất. Hồi quán đó mà.

Tôi thấy cảm động với câu trả lời của Kính. Nó bình thường nhưng vẫn chứa biết bao kỷ niệm và tình bạn bè, nghĩa đồng môn. Không phải một người đang bình nhào cũng có thể trả lời một điều "đơn giản" như thế. Phải có kỷ niệm và tình nghĩa bạn bè mới có thể như những người đi u bé như tôi đã nằm khuất sâu trong ký ức.

Một chút yên lòng rồi Kính nói tiếp:

-Lâu nay bạn vẫn còn đàn hát như xưa không. Tôi có nghe bạn hát trong một video YouTube, bài bạn viết và hát về mùa Xuân. Bài nhạc đẹp thơ mộng và hay lắm.

Tôi ngạc nhiên và nghĩ thầm trong bụng. Ông này đang bình nhào mà không suy nghĩ gì như chút nào. Hy vọng Kính sẽ chóng bình phục. Tôi thấy sự cầu mong cho bạn mình được như người đi u may mắn trong cơn cơn khó khăn như là một kỳ tích. Rồi nhanh, tôi nhìn Kính và trả lời câu hỏi của bạn:

-Thì cũng còn chút chút cho vui vậy mà. Tôi mình đã vào tuổi già rồi. Bài nhạc Mùa Xuân mà Kính vẫn nói là do tôi viết từ bài thơ của nhà thơ Trần Mạnh Tú. Chắc bạn ở nhà ở Washington gần Bellevue, có chút quen biết qua những đêm thơ nhạc thánh phòng ở thành phố Seattle và có email qua lại lúc tôi viết bài nhạc.

Lê Bá Hay ngồi bên cạnh, nhìn cây đàn rồi nhìn qua tôi. Bao nhiêu năm qua đi, gần đây nói của Hay vẫn không mất chút thay đổi. Vẫn giữ đúng âm điệu u miền Nam chân chất, thi thoảng, đáng yêu không pha một chút sáo ngữ nào. Hay lên tiếng:

-Dũng với Phóng. Tao đừng nghe như vậy. Trước khi từ già bạn Kính, sẽ có cây đàn guitar cũ, tao đừng nghe mấy hát một bài thơ riêng cho Kính trước khi từ mình vậy.

Tôi có hỏi bạn tôi trước đừng nghe đừng nói của Hay nên quay sang Hay nói:

-Bạn Kính đang bình, bạn có thể yên tĩnh đừng. Thôi đừng khác, khi nào Kính hết bình, tao sẽ xuống tham gia vui chơi trong cơn cơn một năm trước và sẽ đàn hát với anh em cho vui. Lâu quá mình chưa xuống gặp một với các anh chị đừng nên cũng như lắm. Như như như mùa Giáng sinh sắp đã qua.

Kính vỗ tay như xuống bàn nói liền:

- Hay nó đừng nghe rồi hay, đúng như tên của nó đó Dũng. Cảm ơn bạn đã từ trên Washington xuống thăm tôi. Tôi muốn nghe lại gần đây hát của bạn. Bạn hát một bài thơ mình trước khi các

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tấn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

bạn về đi. Cây đàn cũ năm xưa bạn tặng chị và tôi còn đó. Chắc bạn phải sợ là bị gãy đàn vì lâu không chơi tôi chơi đúng tí.

Hay mở hộp, lấy cây đàn ra, phải biết rồi đưa sang tôi. Tôi cầm cây đàn mân mê như cầm chút kỷ niệm cũ. Mọi cái đều có vẻ mong manh quá. Cây đàn xưa của bạn mà tôi vẫn thường ôm trong những mùa Giáng sinh hộp mọt. Nhìn hộp bạn phải mong manh trên mặt đàn màu nâu cánh gián rồi nhìn sang khuôn mặt của Kính. Làn da trẻ đã có chút sạm màu qua mấy giai điệu hóa trang. Tôi đúng tôi có linh cảm xa xôi khi nhìn màu da và ánh mắt của Kính. Mọi cái có vẻ mờ nhạt và sống động quá. Tôi thấy như, cứ xóa tan những hình ảnh đẹp đẽ trong đầu. Chắc hẳn là đây đàn cho đúng xong tôi nói với Kính.

-OK. Bây giờ Bên mua bạn hát bạn gì đây. Nhạc của ai và dòng nhạc nào, tên chiên hay tình yêu tuổi trẻ chúng mình qua chiên tranh.

Kính nhìn các bạn Phóng, Hay rồi nhìn sang tôi nói:

-Bạn mua bạn gì thì hát bạn y thôi. Gọi như đúng chút kỷ niệm thì càng tốt. Sau khi là bạn nh, sẽ tôi chơi hộp mọt anh em và mọi bạn xuống chơi như lúc trước.

Tôi về như tay phải lên thùng đàn mát như và nói vui với Kính:

-Đầu đó thì như tôi như rồi. Chắc của bạn là bạn lành bạn và phải có điều kiện kiện, tôi hứa sẽ xuống thăm bạn và vui chơi với các bạn học như thu trước. Như giờ cây đàn cũ đó tôi vẫn còn để ôm nó trong những ngày gặp gỡ tôi nhé.

Tôi bắt đầu khi nghe là giờ nói quen thuộc của Kính. Cái tiếng “t” qua câu nói của Kính còn để mà giờ nghe Bên nghe thân tình và gần gũi làm sao. Tôi như ký ức rất nhanh qua khuôn mặt thân quen đã có phần xám đi của Kính. Tôi cứ soi lại trí nhớ của mình. Bên tôi sinh quán tên miền Bên xa xôi nhưng tôi không nhớ chính xác ở đâu. Hà Thành hay Sơn Tây, Bên Ninh hay Thái Bình. Trong cuộc kỳ u K2 cách đây mấy năm, không có hình của Kính nên đành thôi.

Tôi nói nhanh với Kính:

-Đó tôi hát một nhạc phẩm nổi tiếng của Nhạc sĩ Phạm Đình Chương phải không của Quang Dũng, không chơi là gọi như chút kỷ niệm năm xưa của chúng mình. Bài “Đôi mắt người Sơn Tây” nhé.

- Bài y rất tuyệt. Đúng tâm trạng anh em tôi mình. Bạn hát đi. Kính nói.

Tôi vuốt như tay trên của bạn học như cầm mà tôi như như có tiếng gió thổi trên đỉnh Ba Vì và tiếng sóng vỗ như bên sông Đáy mặt thu chinh yên. Rồi bạn năm trong lòng cuộc chiến, chúng tôi theo gió tràn về Lâm Viên có sống như trời xóa, theo sóng vỗ bạn trên duyên hải miền Nam. Trên sóng nước muôn trùng như dòng sông quê hương chày cuộc cuộc về biển cả. Trên rừng núi bạt ngàn, đầu tích tiếng nhân mặt thu mang gươm đi miền. Mọi mặt người qua đi, đầu có để lại máu xương như bạn bè tôi, mặt tôi bạn đèn sách, ôm súng lên đúng bạn về miền Nam thân yêu.

Thường như là họ thường như ai

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tôn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

Sông xa tiếng lộp lộp mưa dài
Mặt Em. Ôi mặt em xa có sự cô quạnh.
Khi chớm Thu về. Khi chớm Thu về mặt sự ...mai

Đôi mặt người Sài Gòn Tây. U uẩn chi u luân lạc.
Buồn vì nỗi xa khôn khuây. Buồn vì nỗi xa khôn khuây.
Em hãy cùng ta mơ. Mơ mặt ngày đất Mặt
Ngày bóng dáng quê hương
Đông ng hoa khô ráo lạc.

Tôi chinh chiến đã ra đi
Chiều xanh không thấy bóng Ba Vì
Sông Đáy chớm buồn quanh Phố Quê.
Non nước u hoài. Non nước hao gầy ngày chia tay.

Em vì chinh chiến thiêu quê hương
Sài Gòn, Bình Nguyên Cảnh mãi u buồn.
Tôi nhớ xưa Đoàn mây trời ng lấm.
Em có bao giờ ... Em có bao giờ ... Em thắp hương nhớ ...thắp hương.
Đôi mặt người Sài Gòn Tây. Đôi mặt người Sài Gòn Tây. Buồn vì nỗi xa ... khôn khuây...

Tôi dùng bài hát, vút nhấc cây đàn để thấy trong ánh mắt các bạn tôi, nhìn hình bóng quê nhà. Đôi mặt của Kính, đôi mặt của Hay, của Phố quê chớm chớm của hồn sông núi Việt Nam. Ôi !
Nhớ ánh mắt buồn của người vì nỗi xa nhớ nước khôn nguôi.

Ngày xưa, chúng ta hy sinh xương máu để bảo vệ miền Nam và nỗi lòng kẻ sĩ thời đi nhào bao nhiêu người khác. Yêu miền Nam bằng trái tim tuột ruột. Nóng bằng nhấc lên để cuống ruột và lạnh mồm nhấc nhấc người hít thở xa, tóc rơi và bị theo gió bị chinh yên. Kỉ niệm theo người đi đất bảo vệ gian, đi đất lũ hung tàn. Bảo vệ giang san, yêu thắp hương để ng bàu trong sự mong chờ an toàn nguy

Tôi bắt cây đàn xinh xắn của Kính vào hộp góc nhà. Cả ba đứa bắt tay Kính, ôm nhau vai gầy của bạn và nói lời tiễn giã. Trèo ra xe, ngoái nhìn lại nhìn thấy Kính còn dùng vẫy tay của. Đôi mặt của Kính nhớ sâu thêm và nhìn chằm chằm đi u gì rớt lạc, nó ám ảnh tôi suốt chớm ng để ng về. Chiếc xe rời nhà Kính, trở ngược về đường Pintail Loop trong bóng nắng nghiêng nghiêng trên những hàng thông xanh cao vút hai bên đường. Khi xe đã chớm về đường phố xa, tôi nói với Phố quê và Hay:

-Theo tao, nếu sau này hóa trở lại, sẽ có kẻ Kính vẫn chớm dùng để nhấc nhấc tác để ng bị site-efet của liêu hóa trở lại thì mặt dù có mặt đi nhấc u hấc huy t của, mặt vì vì cũng sẽ t hấc và Kính sẽ qua để cấn bèn nhấc nhấc. Nhớ ... nếu vẫn tiếp tục hóa trở lại nhìn thấy sáu thì tao rớt sự nhấc nhấc rồi ro sau đó cho Kính.

Tôi có hơi mặt c khi nói ra đi u nỗi vì đó không phải là kiến thức sự trở ng và chuyên môn của mình. Ngay chính các bác sĩ tài danh cũng còn nhấc u khi vấp ngã trong chớm đoán lâm sàng và trở liêu u cho bèn nhấc nhấc. Mình là ai? Mình chớm là phó thắp hương dân, mặt t k bèn thắp hương

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tấn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

mà cũng bày đặt lên tiếng nói liêu. Không không, mình không là gì cả. Chẳng qua vì đức tin của qua sách báo và nhất là vì thói quen bạn mà nói liêu đó thôi. Xin các bạn tha cho.

Tôi buồn chùng câu nói của tôi theo tiếng thở nhè nhè mất lòng thì cũng cho chính mình. Tôi nói lo sợ vì đã có đến mấy người quen bạn bạn họ đã ra đi sau thời gian đi uống thuốc phòng ngừa pháp hóa trị. Trong chúng mình nào đó, hóa trị là phòng ngừa tế bào trong y khoa hiện thời để chữa trị ung thư. Nhưng vấn đề là số các khối của chúng ta liệu có còn duy trì được bao nhiêu và đôi khi kháng, vấn đề chúng mình mắc bệnh ung thư, vấn đề sinh học huyết cầu nuôi dưỡng cơ thể, nuôi dưỡng tế bào. Nói khác đi là nuôi dưỡng được số sống của chính mình hay không?

Ngày hôm sau, Phòng của hai vợ chồng tôi ra ga Amtrack ở Portland để chúng tôi về quê ở Washington. Suốt mấy giờ ngồi trên xe lửa, lòng tôi nghĩ nghĩ mãi khi nhớ đến ánh mắt nhìn của Kính chiếu hôm trước. Không hiểu tại sao và biết đi đâu thì nào nh? Ánh mắt đó của Kính xa xôi, không buồn, không vui nhưng có cái gì không tròn vẹn. Rồi thì ngày đến thăm bạn, chúng tôi đã không gặp được phu nhân của Kính, chị Cao K. Đăng. Chị cũng là người quen biết với chúng tôi từ những ngày xưa cũ khi còn là những SVSQ của Quân trường Đệ Nhất Học Chiên Tranh Chính Trường Đà Lạt. Thuở ấy, thời thơ ấu có những buổi tối không đúng phiên canh gác học trường phòng thủ, cũng không ra ngoài kích đêm, chúng tôi, vài đứa bạn cùng chung nhóm với nhau, rủ nhau ra Câu lạc bộ SVSQ ngay dưới cổng Quân trường để uống cà phê, nghe nhạc, thổi kèn thu thập quyên tròn vào số ngày đêm Đà Lạt. Lúc ấy, chị Cao K. Đ. đang là tiểu thư và là tiểu chủ nhân của Câu lạc bộ SVSQ.

Tôi nhớ ngày ấy, gia đình chị Cao K. Đ. thuộc Câu lạc bộ SVSQ và chị là ái nữ của chủ nhân CLB. Cái không gian ấm áp, nhớ bé của CLB với mùi cà phê ngọt ngào gợi hình ảnh như “khói thu thập xanh dòng khói tôi xưa. Đêm đêm sông Đáy như đôi bờ” như hai câu thơ trích đến đây lãng mạn của Quang Dũng năm xưa. Thời kỳ nhà thơ bắt thành đi kháng chiến, đã ru chúng tôi vào mộng mơ tuôi xuân làm trai thời loạn. Mồ làm người ở Quang Trung như tôi đã mất cuốn sách nào đó xuất bản từ năm xưa thì mình không thể và cũng không dám. Nhưng hình ảnh như chinh phu qua văn học thì đây thì về và lãng mạn thì cùng. Tuổi trẻ đây khát vọng và mộng mơ của chúng tôi được ru bằng lời thơ mượt mà mà Chinh Phò ngâm khúc của Đoàn Trữ Côn và Đoàn Thơ Địch: “đó có “Chàng tuôi trẻ vờn dòng hào kiết, xếp bút nghiên theo vết đao cung”. Và đó có hình ảnh thi sĩ tha của người về đời chinh chiến phò xa. Đó có hình ảnh người lính đi đời bên song của người ra đi. Hào hùng, lãng mạn nhưng bi tráng.

Chàng tôi đi vào nơi gió cát
Đêm trắng nơi nghé mát nơi nao
Xưa nay chiến đấu như bao
Nơi không muôn dặm xiết bao dài dẫu...
(Trích Chinh Phò ngâm)

Ngày ấy chị Cao K.Đ. là hoa khôi của CLB/SVSO và dĩ nhiên là của Quân Trường Đệ Nhất Học Chiên Tranh. Thời gian đó, Khóa NT1 sắp ra trường, Khóa 2 của tôi về mà như p h c. Trong số gần 600 “chàng tuôi trẻ vờn dòng hào kiết” ấy, có biết bao cây si đã trường quanh CLB. Nhưng lọt vào mắt xanh và trái tim của cô chủ quán xinh đẹp ngày ấy chỉ duy nhất là Dũng Xuân Kính bạn tôi. Thì ra ông bạn tôi đã biết tình tình từ ngày tháng cũ. Tài thơ. Về chi tiết này, quí thơ tôi không còn nhớ mất chút nào cả. Cũng may anh Kim Thanh Nguyễn Kim Quý ở Oregon, cựu Sĩ

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tấn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

quan Văn hóa và phó trách giáo dục huyện tôi Quân trưởng CTCT, bạn thân của Kính và cũng rất thân tình với anh em NT chúng tôi, còn lâu gì mà y tá báo cũ nên tôi mới đi c đi c mà y bài thơ của bạn. Bạn cũng lãng mạn, đa tình đâu có thua ai. Hèn nào chàng đi c chi m trái tim cô chủ quán từ ngày ấy.

Xuân ở bên này vắng ý thơ
Trong ta thao thức nỗi mong chờ
Vắng em xuân đến hoa không thắm
Thơ thơ mộng tình xa quá đời khờ.
(Trích Xuân Thơ thơ của Dũng Xuân Kính)

Nói thì tôi ông nghe. Ông tài hoa và khôn lanh hơn người chứ đâu có chút đời khờ nào như tôi thì ông viết. Cái x s s s s s mù Đà Lạt đi y huy n học, câu chuyện tình nào cũng đi m l và mang n ng ch t th , hu ng h là trong quân trưởng đi y nh ng SVSQ hào hoa nh tr ng Đ i h c CTCT. Đúng không nào?

Thời gian sau đó, đầu năm 1970, CLB/ SVSQ đi chơi. Chủ nhân mới đã đưa 2 cô gái r u vào trông coi CLB. Đi s s s s s SVSQ chúng tôi i có thêm niềm vui mới. Anh em ra vào CLB nh n nh p h n và Quân trưởng i có thêm hai câu chuyện tình rất đẹp của 2 chủ em ruột là hai ti u th ch nh n CLB/SV SQ v i 2 chàng SVSQ Khóa 2 cùng tên Th nh. i cũng là khóa 2 của tôi nữa nhé. Nh v y thì tôi có i nói SVSQ Trưởng Đ i h c Chi n Tranh Chính Tr lúc nào cũng hào hoa thì chủ c cũng không có gì quá đáng phải không quý bạn. Khác với bên n là 2 chủ em ruột, 2 ông Th nh v a k , ch là hai bạn đi ng môn, không có hàng dây m r má gì với nhau c . V sau, h thành 2 anh em bạn r , m t chèo mũi và m t chèo lái (?). Đôi i n là Th nh Ph m & Thanh Lê. Đôi nh là Th nh Phi & Thu n Lê. Chuyện tình đẹp và bạn vắng của c 2 đôi kéo dài mãi từ hôm nay sau g n n a th k và s kéo dài đến hết cuộc đời của h . Tôi nói thế đó. Ch vài năm nữa thôi là cuộc tình của các anh ch đúng 50 năm, chúng tôi đang ch 2 nàng dâu từ ngày ấy s làm i Ngân khánh (L B c), có thêm i h p hôn thì càng vui hơn.

G n n a th k qua đi, tình nghĩa và ch ng của h v n son s c và vắng bạn theo thời gian. Và bên c nh h là m t đàn con cháu n i ngo i. M t c p Ph m Th nh & Thanh Lê theo M Âu C lên non ngàn t n Colorado luy n binh pháp ch ngày lu n ki m hùng th . M t c p Phi Th nh & Thu n Lê theo Cha L c Long Quân xu ng vùng duyên h i Louisiana tr n gi b b i n ph ng Nam. Các đ a danh trong chuyện k c a tôi i n n y là nh ng đ a danh sau th i k b s úng và m t n c vì qu c n n tháng 4/1975. M i đây, tôi có đ p đ c đ c “L Chuy n Đò Ngang” m t truy n ng n r t đ th ng, r t c m đ ng c a đôi uyên ng Ph m Th nh & Thanh Lê viết v c u c tình nhi u gian truân, v t v c a chính h sau ngày Th nh xu ng núi ra quân tr n gi vùng Kiên Giang. Đó là tôi ch k ra m t vài câu chuyện tình đi n hình. Th c ra, quân trưởng thân yêu của chúng mình còn có c trăm m i tình đẹp và th y chung. Chuyện tình nào cũng đẹp, cũng nên thơ, cũng bạn vắng nh nh ng chuy n c tích p h ng th m trong kho tàng văn h c Việt Nam.

Xin tr i câu chuyện k đ dang v ông bạn K2 Dũng Xuân Kính của chúng tôi. V i nhà Washington. M y ngày sau, tôi v n còn ám nh đôi m t i k và sâu th m của Kính. Đôi m t lúc đ u có chút reo vui khi g p bạn bè nh ng i i n ch a ni m ly bi t xa xôi muôn trùng. Tôi qu n lòng mà không dám th i v i ai vì s xui cho bạn mình. V i Olympia, ngoài n i ám nh

Cây Đàn Guitar của bạn tôi

Viết bởi K2 Lê Tôn Dũng

Thứ 7, 13 Tháng 9 2017 11:49

Vợ người bạn tôi, tôi còn mang theo hình ảnh cây đàn thùng màu cánh gián của Kính và câu nói đầy tình cảm của bạn: “Cây đàn cũ năm xưa, nó từng là bạn của Dũng mùa Giáng Sinh đẹp nhất Halloween quán đó mà”. Ôi, Nếu sự phẫn nộ của mình được giêng như cây đàn thì hay biết bao nhiêu. Cây đàn sau bao nhiêu năm tháng, âm sắc vẫn còn như xưa. Đáng tiếc vẫn không tàn tạ. Còn bạn, còn tôi, còn bạn bè chúng ta, những biết được mọi điều trong cuộc sống như sao phải chịu những biết đâu thối nát sự phẫn n.

Chị họ bạn mất tháng sau ngày gặp Kính. Tôi được các bạn cùng khóa ở Oregon báo hung tin vợ sẽ ra đi vĩnh viễn của Kính. Tôi không ngờ chuyện như vậy tin buồn như vậy lòng thì quặn đau vô cùng. Tôi ám ảnh đôi mắt rớt lệ của Kính rồi đi. Hình ảnh cây đàn thân yêu bạn quên lãng từ năm xưa rồi hiện về. Cây đàn thời gian trôi có lẽ đã buồn vì thiêu hủy những nhân của nó, giờ lại càng thêm cô đơn. Tôi lại liên tưởng đến cuộc đời đầy mỹ mãn phiến của chúng ta trên mặt đất trích. Rồi tất cả sẽ đi về đâu, hay sự như cây đàn bạn quên vì chị nhân của nó đã không còn.

Như Kính như tôi không dám vẽ dề Tang là của bạn. Đàn nói như trong lòng mắt tôi thì tôi vẽ về bạn như họa mà thôi. Nếu tôi vẽ, chị nhìn được hình hài biết được của bạn trong cửa áo quan như lòng tôi nhà quàng thì tôi như bạn họa sự càng sâu thêm. Như người không niếm như nhồi ngày tháng cũ sự càng lên hơn và chị làm xót xa thêm ánh mắt vẫn đã rớt u buồn của thân nhân bạn trong giờ phút tiễn đưa lên cuộc. Đôi mắt của bạn đã khép kín vĩnh viễn từ đây. Vậy thì còn ai cho tôi mượn lại cây đàn yêu dấu năm xưa để hát khúc biết ly. Ai sẽ cho phép tôi ôm nó vào lòng để hát cho bạn nghe lên cuộc bài ca tôi không mượn hát bao giờ. “Anh không xuống, sau mất tôi đã đến đây, đã vui chơi trong cuộc đời này. Đã bay cao trong vòm trời này. Rồi không xuống, không bạn bè, không có ai...Không có ai...”(TCS).

Kính ơi !

Người viết và cây đàn guitar của NT2 Dũng Xuân Kính

Giáng Sinh 1998 tại Oregon

Bài hát cũ vẫn còn trong tôi như như đã không còn nghe. Cây đàn màu cánh gián năm xưa vẫn còn đâu đó trong góc nhà đã vắng bóng chị nhân. Rồi ai sẽ nâng niu cây đàn về khúc nhạc năm xưa. Gã hát rong cho vui đời vẫn còn đây, như người bạn thân mất thì đã ra đi. Ra đi vĩnh viễn. Nếu như mình được phép có lẽ tôi sẽ chúc cho bạn thì nói như người xưa. Mong bạn được trở về nơi bạn đã ra đi. Bạn được gặp lại, tìm lại như gì bạn đã mất. Tôi nghĩ yên đi Kính. Cứ xin cho bạn an nghỉ đời đời trong cõi bình yên, không còn tranh chấp và hận thù.

K2 Lê Tôn Dũng

Wa, Sept. 2015 - Sept 2017